

Pe aripi de vultur

Refugiați și
ambasadori

Nr. 10
2022

4

Interviu cu Yuri
din Ucraina

9

Străini și
călători

12

Ambasadori
pentru Hristos

Mărturii

Interviu cu Yuri Krucheniuk din Ucraina 4

Hrană pentru suflet

Străini și călători 9

Cetățenia noastră este în ceruri 17

Biblia practică

Ambasadori pentru Hristos 12

Creștinii și guvernarea lumii 24

Din prezent

Schimbând țara, legile și stăpânul 21

Vestea Bună

Învingând teama de moarte 28

**Ei au primit Cuvântul cu toată bunăvoința,
cercetând zilnic Scripturile.**

FAPTELE APOSTOLILOR 17:11

Editură:

The Bereans Publishing Ltd.,
United Kingdom
info@the-bereans.com
www.the-bereans.com

Drepturi de autor fotografii:

© Shutterstock.com:
pictograme
© AdobeStock: pag. 1, 8, 9, 11, 12,
14, 16, 17, 20, 21, 23, 24, 27, 28

Echipa de redacție:

Andreea Sima, Monica Drăgan,
Camelia Tașbac, Sara Ion, Rodica
Drăgan, Lucian Frățilă, Teodor
Cernat, Robert Ion, Alexandru Savu,
Emanuel Munteanu

Detalii de contact:

pearipidevultur@gmail.com
www.clickbible.org

O lume întreagă a fost surprinsă de invazia Ucrainei de către Rusia la începutul acestui an, pe 24 februarie. Milioane de femei și copii au luat cu asalt granițele țărilor vecine încercând să-și salveze viețile. Imagini sfâșietoare cu victimele și pagubele cauzate de bombardamente repetate au făcut înconjurul globului. Exodul și tragedia poporului ucrainean continuă și astăzi – un război nedrept, ca toate conflictele cu care istoria ne-a obișnuit deja.

În ciuda evenimentelor recente, care ne-au reamintit fragilitatea vieții și răutatea oamenilor, există încă speranță pentru instaurarea unei lumi a păcii și a dreptății. Aceasta însă nu se va realiza nici prin eforturile de dezarmare ale națiunilor, nici prin mișcări politice sau sociale. Pacea mondială depinde de o singură Persoană, care a locuit temporar pe acest pământ acum două mii de ani – Fiul lui Dumnezeu, singurul Om perfect. Respins de ai Săi și condamnat la moarte fără a avea acces la o judecată dreaptă, a fost înviat de Tatăl Său și înălțat la dreapta lui Dumnezeu. El este *“Împărat al împăraților și Domn al domnilor”* (Apocalipsa 19:16b).

Până la instaurarea împărăției lui Hristos pe acest pământ, El are în prezent ambasadori, oameni salvați prin credința în El, care îi reprezintă interesele într-o lume ostilă. Credincioși născuți din nou, cu o natură divină, care tânjesc după cer. Aceștia locuiesc temporar pe teritoriu inamic, dar se bucură de cea mai valoroasă cetățenie, cea a cerurilor, care nu se poate înstrăina sau pierde vreodată.

Astăzi există mulți oameni care vor să se întoarcă la casele lor nemaifiind nevoiți să ducă o viață de refugiați în țări străine. Noi, cei credincioși, avem locuințe pregătite în casa Tatălui. Oare cât de mult ne dorim să ajungem acasă?

Echipa de redacție

Interviu cu Yuri Krucheniuk din Ucraina

1. Povestește-ne puțin despre tine. Cum ai ajuns în România?

Mă numesc Yuri Krucheniuk și sunt din Chornomorsk, Ucraina. Am 35 ani, iar familia mea este formată din soție și trei copii. Am venit în România împreună cu soția și cei trei băieți din cauza războiului din Ucraina. Inițial nu am avut de gând să părăsesc deloc Ucraina, însă mai târziu am decis să vin în România, după ce am stat câteva zile în Moldova. Doresc să mă întorc în țara mea și să ajut biserica locală, însă am realizat că momentan nu ar fi deloc ușor pentru soție și copii să se adăpostească ore întregi în subsoluri din cauza atacurilor cu bombe, având în vedere că îi am în grijă și pe sora și pe fratele soției mele.

M-am născut într-o familie de credincioși. Tatăl meu este pastor într-o biserică creștină, iar eu am fost activ în biserică de când eram copil. Obişnuiam să cânt în corul de copii, să cânt la instrument în orchestră și să-l ajut pe liderul de tineret. Însă a fi activ nu înseamnă neapărat a-L urma pe Isus Hristos. În anul 2007 am mers într-o tabără pentru tineri unde erau prezente peste 2.000 de persoane, iar Dumnezeu mi-a atins inima foarte profund în acel loc. Am înțeles că nu eram atât de bun pe cât credeam. Eram în realitate un păcătos care avea nevoie de iertare. Din

acel moment m-am hotărât nu doar să fiu activ în biserică, ci să Îl reflect pe Isus cu toată viața mea.

Micul oraș de unde provin se află pe țărmul Mării Negre, deține cel mai mare port maritim din Ucraina și se bucura de prezența multor turiști în timpul verii. Biserica pe care o frecventam înainte de începerea războiului număra aproximativ 320 de persoane. Numărul acesta s-a micșorat considerabil din cauza plecării din țară a unor familii cu copii. Eram implicat cu tinerii în biserica din Chornomorsk ca lider de tineret. În prezent continui să mențin legătura cu tinerii credincioși folosind mediul online. Particip regulat la întâlnirile de tineret de sâmbătă și la studiile biblice de joi, chiar dacă nu pot fi acolo în mod fizic.

Când am ajuns aici am înțeles că le pot fi de folos prin prezența mea în România nu numai ucrainenilor din Chornomorsk, ci și celor din alte zone ale Ucrainei: să îi ajut în mod practic, să predic Cuvântul și să le arăt dragostea lui Dumnezeu.

2. Canalele de știri au prezentat și tragedia care are loc în Mariupol, Ucraina. O adolescentă din orașul acela, a cărei mamă a murit în subsolul unei clădiri, a scris următoarele: “Nu mai cred în Dumnezeuul tău [Dumnezeul mamei sale]. Dacă Dumnezeu ar fi existat, noi nu am

fi suferit atât de mult”.¹ Pe de altă parte, o jurnalistă locală s-a rugat astfel în timpul unui bombardament infernal din același oraș: “Dumnezeule, păstrează-ne în viață, Te rog. Încă o zi, Te rog. Dacă nu este posibil, e în regulă. Însă Te rog să încerci. Nu voi mai face rău nimănui niciodată, însă nu ne omori, Dumnezeule”.²

Tu cum percepi dragostea lui Dumnezeu în contextul războiului care te-a afectat în mod direct? Cum ai traversat evenimentele actuale prin prisma credinței în Dumnezeu?

Bineînțeles că situația din Ucraina este o tragedie care nu poate fi negată. Însă este foarte greu să explici celor necredincioși că nimic nu se întâmplă în lumea aceasta fără voia lui Dumnezeu. De fapt, tot ce se întâmplă chiar acum sub ochii noștri nu este o urmare a faptului că Dumnezeu este rău, ci un rezultat al alegerilor făcute de oameni și o consecință a păcatelor pe care ei le comit.

Știm că Dumnezeu este dragoste, iar eu am putut experimenta dragostea Lui pretutindeni după ce am părăsit Ucraina. Am văzut dragostea Lui în copiii Săi, deoarece ei ne-au arătat

dragostea Sa. Nu ne cunoșteam unii cu alții, dar Îl cunoșteam pe El, iar El ne-a făcut să ne simțim ca rude apropiate, fiind toți frați și surori. Știam că familia creștină este mare, însă acum nu mai cunosc lucrul acesta doar cu mintea, ci îl și experimentez în mod practic.

Trebuie să mărturisesc că îmi este foarte greu să înțeleg durerea pe care o resimt oamenii din zonele afectate de război, cum ar fi Bucha și Mariupol. Am un prieten în Bucha, un pastor, căruia i-am scris pentru a afla ce mai face. Mi-a răspuns că a rămas 2 săptămâni în localitatea respectivă după începerea războiului, însă apoi a plecat de acolo împreună cu familia, deoarece s-au temut de felul în care vor evolua lucrurile. De asemenea, i-a îndemnat pe cei care se află încă în Ucraina să nu aștepte până va ajunge războiul la ei, ci să plece înainte.

Este foarte dificil să putem înțelege ce simt oamenii în aceste momente și cât de sperați sunt. Noi îi putem mângâia pe acei oameni în suferință folosind cuvinte: “Nu vă îngrijorați. Totul va fi bine. Cel puțin sunteți în viață”. Însă aceste cuvinte nu îi pot

1 Schneider, Kate. “I hate Russia: 16-year-old’s heartbreaking diary from Ukraine.” News.com.au, 03/04/2022, <https://www.news.com.au/world/europe/i-hate-russia-16year-olds-heartbreaking-diary-from-ukraine/news-story/cc550b7d7bbabf98747839dae57bfbc7>. Accesat 11/04/2022.

2 Sukhorukova, Nadezhda. “Mariupol siege: Journalist tells how she sheltered from bombs.” openDemocracy, 23/03/2022, <https://www.opendemocracy.net/en/odr/mariupol-ukraine-russia-life-in-besieged-city/>. Accesat 11/04/2022.

consola cu adevărat, deoarece mulți dintre ei și-au pierdut membri ai familiei, prieteni și colegi.

Când ne gândim la Iov, putem citi întreaga relatare a vieții lui în Biblie și cunoaștem dialogul care a avut loc în cer între Dumnezeu și diavol. Pentru Iov însă, toată situația prin care trecea semăna cu o carte închisă și nu înțelegea de ce i se întâmplă acele lucruri. Cred că ne confruntăm cu aceeași situație în legătură cu Ucraina. Acum nu înțelegem de ce se întâmplă aceste lucruri, nu înțelegem de ce Dumnezeu îngăduie aceasta în Ucraina și nici de ce sunt atâția oameni care suferă și mor în război. Cred însă că Dumnezeu ne va face cunoscut planul Lui mai târziu.

Toate evenimentele care afectează Ucraina în prezent nu mi-au zdruncinat credința în Dumnezeu, fiindcă știu "că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați potrivit planului Său" (Romani 8:28). Până acum nu am întâlnit credincioși a căror credință să fie zdruncinată de evenimentele din Ucraina și cred că aceștia au început să își pună și mai mult încrederea în Dumnezeu.

3. În lumina recente tale experiențe de viață, ce semnificație a căpătat pentru tine afirmația Bibliei că noi, creștinii, suntem "străini și călători" în lumea aceasta?

Înainte declanșării războiului mulți oameni, inclusiv creștinii, încercau să se îmbogățească (să obțină mașini și locuințe mai bune), însă, după ziua de 24 februarie 2022, cele mai valoroase bunuri au devenit propriile lor vieți. Cei mai mulți dintre ei și-au reconsiderat valorile și au început să se gândească mai mult la lucrurile eterne.

Mă întrebam unde aș putea să mă ascund, dacă războiul s-ar extinde dincolo de granițele Ucrainei? Pe pământ nu există un asemenea loc de adăpost. Singurul loc în care mă pot ascunde este la adăpostul Numelui lui Isus Hristos. Casa este locul în care mă simt în siguranță; având în vedere că pământul nu este locul în care mă simt în siguranță, el nu este casa mea. Există un loc mai bun și acesta se află în prezența lui Dumnezeu, cu siguranță. Prin urmare, Dumnezeu este unica mea speranță.

4. Ce lecții ai învățat după ce viața ta s-a schimbat brusc?

În ceea ce mă privește, mă confrunt cu tentația constantă de a pleca din România în Germania pentru a-mi îmbunătăți situația materială. Guvernul german a oferit suport financiar consistent familiilor care se stabilesc acolo, iar eu am fost invitat la rândul meu să folosesc această oportunitate. Uneori mă gândesc la aceasta, însă înțeleg că trebuie să ră-

mân aici atât timp cât pot fi de folos. Am înțeles că acesta este planul lui Dumnezeu în prezent și am pace în privința deciziei mele. Locuind aici am învățat să mă încred mai mult în Dumnezeu, așa că fac ceea ce dorește El pentru mine și sunt încredințat că El se va îngriji de toate nevoile mele.

5. Dorești să transmiți un mesaj tinerilor credincioși din România?

Un sfat pe care l-aș transmite tinerilor ar fi acesta: nu întreba de ce ți se întâmplă un anumit lucru, ci pentru ce sau cu ce scop. Întreabă-te ce lecție vrea să te învețe Dumnezeu în situațiile prin care treci.

Când este greu să te încrezi în Dumnezeu, singurul lucru pe care îl poți face este să te încrezi în El, deoarece nu există altă cale.

6. Ce planuri ai pentru viitor, dacă va voi Dumnezeu?

Plănuiesc să mă întorc în Ucraina după terminarea războiului pentru a continua lucrarea de acolo. Dacă Dumnezeu îngăduie, acesta este planul meu de viitor. Astfel va fi posibil ca mulți prieteni de-ai noștri din România să ne viziteze în Ucraina :).

Krucheniuk, Yuri.

Interviu personal. 12/04/2022

Străini și călători

**“Preaiubiților, vă îndemn,
ca străini și călători”
(1 Petru 2:11)**

Înstrăinarea și trecutul nostru

“De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume” (Efeseni 2:11-12).

Ce descriere sumbră a condiției noastre naturale și spirituale din trecut – fără nicio poziție în Hristos, nici cea a poporului Israel, nicio promisiune, nicio perspectivă și nicio relație personală cu Dumnezeu. Noi nu eram nimic și nu aveam nimic!

Unirea și prezentul nostru

“Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați

apropiat prin sângele lui Hristos... Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu” (Efeseni 2:13,19).

Prin lucrarea lui Hristos suntem mântuiți prin har, aparținem acum **familiei lui Dumnezeu (descendența și demnitatea noastră)** și suntem **cetățeni ai cerului (destinul și locuința noastră)**. Nu mai suntem străini și călători în raport cu cerul, ci străini în raport cu această lume și călători în drumul nostru spre cer.

“Binecuvântat fie Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după marea Sa îndurare, ne-a născut din nou pentru o speranță vie, prin învierea lui Isus Hristos dintre morți, pentru o moștenire nestricăcioasă și neîntinată și care

nu se veștejește, păstrată în ceruri pentru voi, care sunteți păziți prin puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru o mântuire gata să fie descoperită în timpul din urmă” (1 Petru 1:3-5).

Nu numai că suntem născuți din nou, dar avem **o moștenire** în ceruri, iar puterea lui Dumnezeu de a ne păzi ne garantează că vom ajunge **acasă**.

Adăpostiți de sânge în noaptea Paștelui, israeliții au experimentat un **nou început**, în timp ce egiptenii s-au confruntat cu judecata. Israelii erau **străini** în Egipt și gata să plece ca **pelerini** spre Țara Făgăduinței. “Și să-l mâncați așa: cu coapsele încinse, cu sandalele voastre în picioarele voastre și cu toiagul vostru în mână voastră; și să-l mâncați în grabă: este paștele Domnului” (Exod 12:11).

Promisiunea, prezența și puterea lui Dumnezeu în favoarea pelerinilor Săi – “De aceea, spune fiilor lui Israel: «Eu sunt Domnul; și Eu vă voi scoate de sub poverile egiptenilor și vă voi elibera din robia lor și vă voi răscumpăra cu braț întins și cu mari judecăți. **Și vă voi lua ca popor al Meu și voi fi Dumnezeul vostru**; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru, care vă scoate de sub poverile egiptenilor.

Și vă voi duce în țara pentru care Mi-am ridicat mâna că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; și vă voi da-o în stăpânire. Eu sunt Domnul!»” (Exod 6:6-8).

Dumnezeu a fost siguranța și atotsuficiența lor pentru întreaga călătorie plină de provocări. El a luat parte în mod deplin la circumstanțele lor, **vorbind și umblând cu ei** în timp ce îi îndruma și avea grijă de ei. “...Și Domnul i-a zis lui Moise: „Așa vei zice fiilor lui Israel: «Ați văzut că **am vorbit cu voi din ceruri**.»” (Exod 20:22). El i-a spus lui David: “ «Pentru că Eu n-am locuit în casă din ziua în care am scos pe fiii lui Israel din Egipt până în ziua aceasta, **ci am umblat într-un cort și într-un locaș**. În toate locurile în care am umblat cu toți fiii lui Israel...»” (2 Samuel 7:6-7). Ce prețios! Dumnezeu în mijlocul circumstanțelor lor, cu ei și pentru ei!

Domnul Isus a locuit aici, luând parte în mod deplin la circumstanțele oamenilor. „Și **Cuvântul** S-a făcut carne și a locuit printre noi (**prezența Lui**)” (Ioan 1:14). Acum, fiind în cer, El continuă să ia parte în mod intim la circumstanțele noastre de călători pe acest pământ prin Duhul Sfânt. “...pentru că El a spus: «Nicidecum nu te voi lăsa și cu nici un chip nu te voi pără-

și», încât să spunem cu îndrăzneală: «Domnul este ajutorul meu și nu mă voi teme: ce-mi va face omul?» (Evrei 13:5-6). Cât de binecuvântați suntem acum, iar viitorul nostru este și mai minunat!

Anticiparea și perspectiva noastră

“Să nu vi se tulbure inima; credeți în Dumnezeu, credeți și în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus; pentru că Mă duc să vă pregătesc un loc; și, dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, vin din nou și vă voi primi la Mine însumi, ca, acolo unde sunt Eu, să fiți și voi. **Și știți unde Mă duc Eu și știți calea**” (Ioan 14:1-4).

“...Cine M-a văzut pe Mine L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9).

A-L cunoaște pe Domnul Isus înseamnă **a cunoaște pe Tatăl**, cerul și **calea către cer**. Ce minunat! Dumnezeu ne aduce în casa Lui, casa noastră!

“... mântuirea gata să fie descoperită în timpul din urmă. În ea vă bucurați mult, deși, pentru puțin, acum, dacă trebuie, sunteți întristați prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, mult mai prețioasă decât aurul care piere, deși încercat prin foc, să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos, pe care, fără să-L fi văzut, îl iubiți; și, crezând în El, deși acum nu-L vedeți, vă bucurați mult, cu bucurie de nespus și glorioasă” (1 Petru 1:5-8).

Fie ca noi, ca străini și călători, să-L sărbătorim pe Mântuitorul nostru și să anticipăm moștenirea noastră, în timp ce îl iubim cu bucurie de nespus și glorioasă!

“Pentru că **cetățenia noastră este în ceruri**, de unde îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3:20).

Samuel Rice

Ambasadori pentru Hristos

“Noi suntem deci ambasadori ai lui Hristos; ca și cum Dumnezeu ar încredința prin noi, implorăm [pe oameni], din partea lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5:20)

“Rugându-vă în orice timp prin Duhul, prin orice rugăciune și cerere... pentru mine, ca să-mi fie dat cuvânt când deschid gura, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei, pentru care sunt un ambasador în lanțuri, ca să am îndrăzneală cu privire la ea, așa cum trebuie să vorbesc” (Efeseni 6:18-20).

“Cetățenia noastră este în ceruri” (Filipeni 3:20).

Mai întâi trebuie să stabilim ce este un ambasador. Când caut pe Google cuvântul “ambasador”, primul rezultat pe care îl obțin este următorul: “un emisar oficial, în special: un agent diplomatic de cel mai înalt rang acreditat pe lângă un guvern sau un suveran străin ca reprezentantul rezident al propriului guvern sau suveran ori numit pentru o misiune diplomatică specială și adesea temporară” (www.merriam-webster.com). Cu alte cuvinte, un ambasador reprezintă o națiune sau un rege într-o țară străină, în timp ce locuiește în acea țară străină.

În urmă cu aproximativ trei ani și jumătate, noi (familia Meijer) ne-am mutat din Olanda în Irlanda de Nord. Nu ne-am schimbat naționalitatea, așa că acum suntem olandezi care trăiesc într-o țară străină. Deși trebuie să te adaptezi la obiceiuri noi atunci când te muți într-o țară străină, există anumite lucruri pe care le păstrezi. Deși suntem fani ai bucătăriei britanice, ne place să servim mese olandeze din când în când, mai ales când avem oaspeți. Reprezentăm bucătăria olandeză într-o țară străină, așa că am putea spune că, în astfel de momente, suntem ambasadorii bucătăriei olandeze!

Dacă veți căuta în Concordanța Strong (G4243) cuvântul “ambasador” din versetele citate mai sus, veți descoperi că înseamnă “(implicit) a acționa ca reprezentant”. La fel cum cei din familia Meijer au acționat ca reprezentanți ai bucătăriei olandeze, Pavel a spus că noi suntem reprezentanți ai lui Hristos. Fiecare credincios în Domnul Isus nu mai este “din lume” (Ioan 15:19, 17:14,6), ci a primit cetățenia cerească (Filipeni 3:20). Ne-am schimbat naționalitatea, ca să spunem așa. Dar, deși nu mai suntem “din lume”, suntem încă în ea. Potrivit poziției noastre crești-

ne, suntem într-o țară străină.

Avraam a trăit și el această viață. “Prin credință a locuit temporar în țara promisiunii, ca într-o țară străină, locuind în corturi” (Evrei 11:9). El și ceilalți patriarhi “au mărturisit că erau străini și călători pe pământ” (Evrei 11:13). Acest lucru a avut un efect practic asupra vieții lor: “Pentru că cei care spun unele ca acestea arată clar că ei caută o patrie. Și, în adevăr, dacă și-ar fi amintit de aceea din care ieșiseră, ar fi avut timp să se întoarcă, dar acum doresc una mai bună, adică cerească, de aceea, Dumnezeu nu se rușinează de ei ca să fie numit Dumnezeul lor, pentru că le-a pregătit o cetate” (Evrei 11:14-16). Ei nu se uitau înapoi spre locul de unde veniseră, ci priveau înainte spre ceea ce urma să vină și în sus spre Dumnezeu. Deși trăiau aici jos, în această lume, în cele din urmă au ajuns să se gândească la o țară cerească și trăiau în așteptarea ei. Avraam nu numai că a trăit acea viață, dar a și mărturisit despre ea oamenilor din jurul său. Când a vorbit cu fiii lui Het, le-a spus: “Eu sunt străin și locuitor temporar între voi” (Geneza 23:4).

Aceste lucruri ar trebui să caracterizeze și viața noastră; noi suntem străini și călători, mărtu-

risind despre speranța care este în noi (1 Petru 3:15). Cu alte cuvinte, trebuie să fim ambasadori pentru Hristos. Poate că te gândești: bine, Paul, toate bune și frumoase, dar cum funcționează asta?

Să ne uităm la cei doi bărbați pe care i-am citat deja. În primul rând, ne vom uita la Avraam și vom vedea cum a prins contur viața de pelerin la el. Atunci când Dumnezeu l-a chemat, el și-a lăsat în urmă pământul natal și (cea mai mare parte a) familiei sale pentru a urma indicațiile lui Dumnezeu. Am putea privi acest lucru ca pe o imagine a convertirii. Fiecare dintre noi se naște păcătos (cf. Ps. 51:5); locul nostru natal, lumea, este caracterizat de păcat. La convertire lășăm în urmă acel loc de naștere și familia de păcătoși. Cetățenia noastră nu mai este din această lume, ci este una cerească, iar noi suntem adoptați ca fii, primind dreptul de a deveni copii ai lui Dumnezeu (Efeseni 1:6; Ioan 1:12). Cu alte cuvinte, am devenit parte din familia lui Dumnezeu. Odată cu această adopție vine și o schimbare de asociere; ca poziție nu mai facem parte din această lume a păcatului, ci suntem asociați cu Domnul Isus, am devenit împreună-moștenitori cu El. În Biblie, cre-

dinciosul nu este niciodată numit păcătos (deși noi încă mai păcătuim, vezi 1 Ioan 1:7-9).

Acum, odată cu această schimbare de poziție ar trebui să vină și o schimbare în practică. Un ambasador reprezintă o națiune sau un rege într-o țară străină și ar trebui să se comporte corespunzător. El ar trebui să acționeze așa cum ar acționa regele pe care îl reprezintă. Acest lucru l-am văzut deja în cazul lui Avraam. Când a părăsit pământul natal, l-a luat cu el pe nepotul său, Lot, care nu a înțeles viața de pelerin. Când el și Avraam au fost nevoiți să plece pe drumuri separate, el a ales valea în care se afla Sodoma. De ce? *“Lot și-a ridicat ochii și a văzut toată câmpia Iordanului, că era bine udată peste tot, înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, grădina Domnului, ca țara Egiptului, cum mergi spre Joar”* (Geneza 13:10). Părea o alegere înțeleaptă și evlavioasă; era bine udată, arăta ca grădina Edenului... Dar apoi se spune: *“ca țara Egiptului”*. El a vrut Egiptul! Egiptul este o imagine a lumii. Când urmărim istoria lui Lot, îl găsim instalându-și corturile lângă Sodoma, apoi locuind în oraș și, în cele din urmă, stând la poartă (se implicase în condu-

cerea orașului). A mers din rău în mai rău, pentru că nu mai avea apetit pentru viața de pelerin. Din cauza acestor alegeri proaste, mai întâi a fost luat prizonier (și eliberat de Avraam), apoi a pierdut tot ce avea, chiar și soția, iar sfârșitul vieții sale (din câte reiese din Biblie) a fost caracterizat de beție și de imoralitate! Pentru că Lot nu a trăit o viață de pelerin, nu a fost un ambasador, și-a pierdut mărturia (Gen. 19:8, 14) și tot ce avea. El nu a trăit pentru Domnul.

Avraam, pe de altă parte, a făcut alegeri diferite. Când a eliberat oamenii din Sodoma și Gomora, iar împăratul Sodomei a vrut să-l răsplătească, Avraam i-a răspuns: *“Nu voi lua un fir de ață sau o curea de sanda din toate ale tale, ca să nu zici: «Am îmbogățit pe Avram!»”* (Geneza 14:21-24). Avraam nu a vrut lucrurile care l-au ruinat pe Lot... El și-a păstrat viața de pelerin și mărturia. El avea și alte resurse. În versetele precedente citim despre întâlnirea sa cu Melhisedec. Melhisedec este o imagine a Domnului Isus (vezi Evrei 7). Avraam și-a găsit resursele și plăcerea în Hristos, și nu în lucrurile acestei lumi. El și-a păstrat caracterul său

de pelerin. Ar trebui să-i urmăm exemplul, să ne ferim de ceea ce oferă lumea¹ și să ne găsim resursele în Cel care Se află la dreapta lui Dumnezeu!

Iar apostolul Pavel a făcut exact acest lucru! El se distanțase de tot ceea ce era în trecutul său (Filipeni 3:7-14) și privea (la fel ca Avraam) înainte și în sus. Iar Pavel leagă caracterul nostru de ambasador de mărturia noastră. În ambele versete despre funcția de ambasador, el leagă această funcție de mărturia noastră și a lui față de lumea necredincioasă: *“vă implorăm din partea lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!”* și *“ca în ea să vorbesc cu îndrăzneală, așa cum trebuie să vorbesc”*. Al doilea verset arată clar și că nu putea face aceasta de unul singur. Avea nevoie de ajutor și de aceea a cerut să fie susținut în rugăciune. A folosit orice ocazie pentru a vorbi despre Mântuitorul său, despre Cel care l-a întâlnit pe drumul Damascului și care i-a schimbat viața.

Provocarea cu care vreau să te las este următoarea: ești (sunt eu) un ambasador al lui Hristos în această lume? Îl reprezintă eu pe

1 Aceasta nu înseamnă că Avraam a trăit ca un sărac singuratic. Dumnezeu îl binecuvântase și din punct de vedere material. Dar motivația lui Avraam nu consta în câștiguri materiale, ci în a-l urma pe Cel care îl chemase “din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9).

El aici, în această lume? Una este să trăiești ca Avraam și să trăiești pentru Domnul aici, stând departe de lucrurile lumii. Altceva este să îl reprezinți pe Hristos în fața oamenilor din jurul nostru. Pavel l-a îndemnat pe Timotei să facă acest lucru: *“vestește Cuvântul, stăruie la timp și nelatimp, mustră, ceartă, încurajează cu toată îndelunga-răbdare și învățătura”* (2 Timotei 4:2). Scuzele mele au fost de multe ori: “Nu este momentul potrivit...” Pavel spune: *“la timp și nelatimp”*; cu alte cuvinte, nu există niciodată un “moment ne-

potrivit”. Predicarea ar putea fi pentru necredincioși (Pavel subliniază acest lucru în versetul 5), dar și pentru credincioși (“mustră, ceartă, încurajează”). Pavel a dat un exemplu pentru Timotei și pentru noi. El și-a asumat rolul de ambasador peste tot, chiar și în închisoare și în casa împăratului (Filipeni 1:13, 4:22). El putea să spună: *“Căci pentru mine, a trăi este Hristos”* (Filipeni 1:21). El a trăit și a murit pentru Cel pentru care era ambasador. Dar tu și cu mine?

Paul Meijer

Cetățenia noastră este în ceruri

“Pentru că cetățenia noastră este în ceruri, de unde îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos, care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale, potrivit lucrării puterii pe care o are, de a-Și supune chiar toate lucrurile” (Filipeni 3:20-21).

Pavel nu mai vorbește despre creștinii mărturisitori, ca în versetele 18 și 19, ci despre cei care au o viață reală din Dumnezeu și nu se gândesc la lucrurile pământești. De ce nu? Pentru că cetățenia lor nu mai este pe pământ, ci în ceruri. Ei nu vor primi această cetățenie când vor ajunge sus, ci o posedă acum, aici pe pământ. Au

deja “pașaportul ceresc” și nu mai dețin unul pământesc. Ei au avut pașaportul pământesc atât timp cât au aparținut familiei diavolului, dar odată cu convertirea lor au fost mutați într-o altă familie. Acum ei sunt copii ai lui Dumnezeu.

Prin folosirea termenului “cetățenie” Pavel s-a gândit la situația de atunci a filipenilor, deoarece Filipi era o colonie romană (Fapte 16:12). Majoritatea cetățenilor erau romani și dețineau cetățenie romană. Cu toate acestea, ei locuiau în Macedonia. Guvernul și legile cărora se raportau ei erau la Roma, dar ei trăiau în Filipi. La fel

se întâmplă și cu cei credincioși. Ei trăiesc pe acest pământ, dar guvernul și “legile” pe care ei le urmează sunt în ceruri și, prin urmare, cerești, deci complet diferite.

Cetățenia noastră este în ceruri. Suntem noi conștienți de acest adevăr? Noi suntem cetățeni ai cerului, suntem oameni cerești care aparțin cerurilor și acest adevăr are o serie de consecințe practice. Pentru că suntem cetățeni ai cerului, nu mai avem nicio cetățenie aici pe pământ, pentru că, în mod normal, nici în viața naturală nu există două cetățenii. Acest lucru înseamnă că, în principiu, nu mai avem nimic de-a face cu lucrurile de pe pământ. Bineînțeles, aceasta nu înseamnă că nu mai trebuie să muncim. Trăim și lucrăm aici pe pământ ca unii care au un “permis de ședere” și care în același timp reprezintă principii cerești. În mod fundamental înțelegem că am terminat cu lucrurile de pe acest pământ.

Acest pasaj este unul dintre versetele cheie care arată clar că nu putem fi niciodată implicați în politică. Nu încercăm să facem lumea mai bună în niciun fel și sub nicio formă. Noi nu mai facem parte din ea.

Unde este cetățenia noastră? În cer? Nu, ci în ceruri. O descriere a ceea ce este în contrast cu pământul. Pavel vorbește despre un al treilea cer în 2 Corinteni 12. Așadar, Scriptura distinge cel puțin trei ceruri. Conform Evrei 8:5, cortul întâlnirii este o descriere a celor trei ceruri. Expresia de aici semnifică imensitatea, plinătatea cerurilor și include tot ceea ce poate fi cuprins sub acest termen, inclusiv locuința veșnică a lui Dumnezeu, casa Tatălui.

Acolo este acum cetățenia noastră. Cu cât înțelegem mai mult ce fel de cetățeni ne-a făcut Dumnezeu prin lucrarea Domnului Isus, cu atât mai mult acest lucru se va vedea în viața noastră de zi cu zi.

De acolo îl așteptăm pe Domnul Isus Hristos. Așteptarea nu înseamnă aici cunoașterea teoretică a unui adevăr, ci o așteptare reală, fierbinte. Pavel și Timotei, în calitate de expeditori ai scrisorii, îl așteptau de fapt pe Domnul Isus în acest fel. Ei îi includ pe filipeni, ca destinatari ai scrisorii, și pleacă de la premiza că și ei îl așteaptă cu nerăbdare pe Domnul Isus. Învățăm de aici că atitudinea normală a unui cetățean al cerului este să-L aștepte cu nerăbdare pe Domnul Isus în orice moment. Să trăim

pregătiți să-L întâmpinăm în orice clipă! Așteptăm noi în acest fel? Știm că, în majoritatea cazurilor, nu este așa. De ce? Pentru că nu suntem cu adevărat copleșiți de această Persoană. Cu cât ne ocupăm mai intens cu El, cu atât vom tânji mai mult după El, ca să-L vedem față în față și apoi să fim cu El pentru totdeauna.

Pe cine așteptăm noi? Pe Domnul Isus Hristos. Îl așteptăm pe Domnul nostru, care are autoritate totală asupra noastră pentru că ne-a cumpărat pe cruce și acum îi aparținem Lui. Îl așteptăm pe adevăratul Om Isus, care va rămâne Om pentru eternitate. Îl așteptăm pe Hristos în felul în care L-a făcut Dumnezeu după înălțarea Lui (Fapte 2:36). Când Îl vom vedea, Îl vom cunoaște pentru prima dată în această plinătate a Sa.

În ce calitate Îl așteptăm noi? Îl așteptăm ca Mântuitor. Este interesant faptul că aici este folosit termenul de Mântuitor. Mântuitor înseamnă salvator sau ajutor. De ce fel de mântuire sau de ajutor avem nevoie când El vine și ne ia la Sine? Bineînțeles că nu avem nevoie de mântuirea sufletelor noastre, pentru că pe aceasta o avem deja. Avem însă nevoie de o mântuire, și anume de mântu-

irea trupurilor noastre. El vine ca Mântuitor pentru a ne mântui pe deplin, inclusiv trupurile noastre, pentru că ele nu sunt salvate până în acel moment. Cât de exactă este Scriptura!

Ce va face El atunci? El va transforma trupurile noastre, acum supuse slăbiciunilor. Acest lucru se va întâmpla într-o clipă (1 Corinteni 15:51). În ce le va transforma El? În asemănare cu trupul gloriei Sale. Aceasta înseamnă că în acel moment vom primi trupuri care corespund trupului Său actual, pe care îl are de când a înviat din morți. Noi avem deja viața Lui acum, dar atunci vom fi deplin asemănători cu El ca Om, chiar și cu trupurile noastre. Pasajul din 1 Ioan 3:2 afirmă că vom fi ca El, exact așa cum este El acum.

Cum va face El acest lucru atât de inexplicabil? Prin puterea Sa măreață. Domnul Isus ca Dumnezeu etern, ca "Eu sunt", are toată puterea la dispoziția Sa. Dar puterea nu este doar disponibilă, ci are și efect, adică El o folosește. El nu folosește această putere numai atunci când ne va transforma trupurile, ci și acum, pentru binele alor Săi. Cu această putere El este capabil să-și supună absolut toate lucrurile, fără nicio excepție. Avem

aici una dintre cele mai impresionante descrieri ale puterii divine folosite de Domnul Isus. Cel care poate transforma trupurile umane poate face cu adevărat orice. Nu este aceasta o mângâiere extraordinară în toate împrejurările vieții?

Cu această putere El poate să-și supună toate lucrurile, adică toate lucrurile trebuie să fie așa cum dorește El. El este Cel care Își supune lucrurile. Ar trebui să ne gândim mai mult la acest lucru,

mai ales atunci când vedem cum evoluează lucrurile în fiecare țară.

Mi se pare că Pavel se gândește aici și la viitor sau cel puțin face aluzie la el, pentru că va veni momentul în care El Își va supune toate lucrurile, inclusiv moartea. Cetățenia noastră se află exact acolo unde există sursa oricărei puteri. Să punem în practică mai mult lucrul acesta.

Joachim Kasemann

Schimbând țara, legile și stăpânul

În contextul războiului din Ucraina mulți români au dat buzna la poliție să-și facă pașapoarte. Vor să-și pregătească scăparea pentru cazul în care începe necazul și la noi. S-a creat la un moment dat și o isterie în legătură cu carburantul, încât oamenii au făcut cozi la benzinărie ca pe vremea comunismului, prilej pentru unii să se amuze și să spună că la coadă la benzină au venit inclusiv posesorii de mașini electrice. Omul vrea să aibă ziua de mâine asigurată, însă nu se gândește și mai departe de mâine.

Înaintașii și părinții noștri au murit în credință, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite... și au mărturisit că sunt **străini și călători pe pământ** (Evrei 11:13). Iar noi...? Noi, epigonii, ne construim case mari în care ajungem doar seara,

ne facem multe dormitoare și dormim doar pe o jumătate de pat, cumpărăm haine și pantofi mai mulți decât putem purta și pentru restul ne facem dressinguri, ne umplem frigiderele cu mâncare până nu mai este loc să bagi un iaurt, iar peste câteva zile începem să aruncăm ce s-a stricat, ne cumpărăm mașini scumpe cu sute de cai putere pentru ca să mergem apoi aliniați precum rășuștele pe bulevarde aglomerate.

Pentru toate acestea muncim de dimineața până seara neglijând copiii, neglijând părinții și neglijându-L pe Dumnezeu și sufletul nostru veșnic. Credem că plătim cu bani, dar nu! Plătim cu timp. Plătim cu viața. Merită?

Acceptarea adevărului biblic despre viața de după moarte

schimbă perspectiva omului despre casă, haine, mașină și bani. Înțelegem că în realitate suntem doar chiriași în casele de pe pământ, pentru că după noi vin alții care așteaptă ca noi să eliberăm. Unii abia intră în viață în timp ce noi ne împachetăm bagajul spiritual cu care ne mutăm acasă. Bagajul spiritual poate fi luat cu noi, cel material rămâne să fie folosit de chiriașii vremelnici ce ne urmează. Să nu uităm că Domnul nu ne vrea săraci, ci bogați. El însuși a spus: “strângeți-vă comori!”. Vorba bună, banul dat pentru nevoia celui de lângă tine, efortul și timpul alocat pentru alții... toate se pot converti, ca la casa de schimb valutar, în valuta cerului, și Dumnezeu este Contabilul.

Realitatea este că există două lumi sau două împărății. Împărăția cerurilor și împărăția lumii. Dacă sunt două împărății, sunt și doi împărați și două tipuri de cetățeni: unii de sus, alții de jos (Ioan 12:31; Efeseni 2:2). Cetățenii lumii iubesc lumea și lumea îi iubește pe ei. Pe de altă parte, cetățenii cerului (Filipeni 3:20) reprezintă aici o colonie spirituală, sunt doar ambasadori trimiși să-L reprezinte pe regele lor. Ei sunt în lume, dar nu sunt din lume. Oamenii aceș-

tia sunt pentru lume niște ciudați nonconformiști. Societatea de jos cere conformitate, însă ei refuză să fie turnați după chipul lumii (Romani 12:2)

Legile și principiile acestor două împărății sunt opuse și în conflict direct. Lumea învață și înlocuiește creația cu evoluția. Neagă sfințenia vieții umane prin avort. Destramă unitatea familiei acceptând divorțul din orice motiv. Puritatea relației de căsătorie este negată prin sexul înainte de căsătorie. Deviațiile sexuale sunt acceptate, promovate și considerate stiluri de viață alternative și diversitate.

Supușii împărăției lui Dumnezeu sunt o enigmă pentru oamenii lumii. “*De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu și vă batjocoresc*” (1 Petru 4:4). Scopurile și atitudinile creștinilor le sunt străine, și nu poate fi altfel; pentru ei nu suntem din lume, după cum nici Hristos nu a fost din lume.

Există un rit al trecerii din lume la împărăția lui Hristos. Este cunoscut ca “nașterea din nou”. Când o persoană se pocăiește de păcatele sale și-L primește pe Hristos ca Domn și Mântuitor, ea

nu mai aparține acestei lumi. Ea și-a schimbat obârșia, cetățenia și stăpânul. Ea ilustrează aceasta prin botezul în apă și spune de fapt: “Când Hristos a murit, și eu am murit. Dacă El a fost răstignit față de lume, atunci și eu am fost răstignit față de lume”.

Lumea oferă puțin, Dumnezeu oferă totul. Când Satan l-a ispitit pe Domnul Isus, l-a arătat într-o clipă toate împărățiile lumi și gloria lor (Luca 4:5). N-a durat mult, doar o clipă. Dumnezeu va avea nevoie de toată eternitatea pentru a dezvălui poporului Său “nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus” (Efeseni 2:7).

Fericiți și binecuvântați sunt toți cetățenii cerului care umblă acum ca străini și călători prin diferitele țări ale lumii. Ei merg spre casa lor din cer. Încă este timpul ușilor deschise pentru oricine s-a săturat de clipă și dorește veșnicia.

Robert Ion

Creștinii și guvernarea lumii

În ce relație se află creștinii cu guvernele acestei lumi și care este responsabilitatea noastră față de ele, dacă avem vreuna? Mai întâi, găsim trei porunci clare ale apostolilor Pavel și Petru:

- a) *“Orice suflet să fie supus autorităților care sunt mai presus de el”* (Romani 13:1).
- b) *“Amintește-le să fie supuși conducătorilor și autorităților, să fie ascultători, să fie gata pentru orice lucrare bună”* (Tit 3:1).
- c) *“Fiți supuși deci, pentru Domnul¹, oricărei instituții omenеști,*

fie împăratului, ca autoritate supremă, fie guvernatorilor, ca trimiși de el spre pedepsirea răufăcătorilor și spre laudă pentru cei care fac bine... temeți-vă de Dumnezeu, onorați pe împărat!” (1 Petru 2:13,17).

Reiese clar din versetele de mai sus că, în opinia apostolilor, atitudinea generală a creștinilor ar trebui să fie una de supunere și respect. În pasajele citate nu este menționată nicio excepție de la aceste reguli. Unii creștini cred și învață că trebuie să ne supunem doar guver-

1 sau “de dragul Domnului”

nelor drepte, acelora care urmează legile lui Dumnezeu. Dar nu aceasta spun apostolii. Într-adevăr, când Pavel și Petru au scris aceste porunci sfinților, la conducerea Imperiului Roman se afla împăratul Nero. El era rău și neevlavios, așa cum era și guvernul lui; era un persecutor al creștinilor. Prin urmare, supunerea noastră nu ar trebui să fie condiționată de dreptatea sau de nedreptatea unui anumit guvern sau a unei anumite forme de guvernământ, fie ea democratică sau autoritară. Indiferent de forma lor, în fond toate guvernele își primesc autoritatea de la Dumnezeu (Romani 13:1). Ele vor da socoteală în fața Lui dacă au abuzat de acea autoritate. Uneori Dumnezeu folosește războaie sau revoluții pentru a schimba tipul de administrare al unei țări. Creștinii își vor continua viața ca mai înainte, chiar și atunci când a avut loc o astfel de schimbare.

În Romani 13:1-7 Pavel nu descrie modul în care *ar trebui* să funcționeze un guvern, nici nu scrie conducătorilor sau celor care vor să ajungă la conducere cum să funcționeze sau să formeze un guvern. Mai degrabă el le scrie creștinilor legat de motivul *pentru care* ar trebui să se supună și despre scopul guvernării. Dumnezeu a dat guvernului

puterea ”sabiei” (poliție, armată, etc.) pentru a menține ordinea. Altfel oamenii nu ar putea funcționa din cauza anarhiei și a haosului din lume – guvernarea a fost dată pentru beneficiul omenirii. Aceasta își are originea înapoi în timp la darea edictului (sau legământului) lui Noe după potop (Geneza 9:4-6).

Apostolul Petru ne dă, de asemenea, un motiv pentru a ne supune: ”de dragul Domnului” sau ”pentru Domnul”, așa cum vedem în 1 Petru 2:13. Domnul Isus l-a învățat pe Petru acest lucru într-un mod foarte personal în timpul lucrării Sale pe pământ în Matei 17:24-27. Pasajul respectiv se referă la autoritățile din Israel, consiliul conducător (Sinedriul). Domnul i-a spus lui Petru că ”fiii sunt scutiți”; fiii lui Dumnezeu nu sunt obligați să se supună regulilor lor de taxare, ei sunt copii ai Marelui Rege al universului, dar pentru a nu-i ”ofensa” ar trebui să se supună regulii autorităților – o mare lecție pentru Petru!² Această atitudine este exact lecția pe care el o repetă în 1 Petru 2:13-17, ”de dragul Domnului” și ca unii care sunt ”liberi” (vedeți cap. 2:16). Fiii sunt într-adevăr liberi, dar trebuie să luăm mereu în considerare felul în care este influențată mărturia noastră pentru Hristos de purtarea față

2 Domnul Isus S-a identificat cu Petru în această supunere: ”Pentru Mine și pentru tine”. Hristos nu S-a sustras de la a Se supune.

de autorități.

Nu există însă excepții de la supunerea față de guvernele acestei lumi? Există, într-adevăr. În Fapte 5:29 Petru le spune conducătorilor că noi (credincioșii) *“trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni”*. Aceasta era o situație în care conducătorii încercau să-i oprească pe creștini de la predicarea Evangheliei și de la a vorbi oamenilor despre învierea Domnului Isus. În această chestiune trebuie să ascultăm de o autoritate mai înaltă, autoritatea lui Dumnezeu. El ne-a poruncit să predicăm Evanghelia, iar atunci când autoritatea lui Dumnezeu intră în conflict cu cea a omului, trebuie să ne supunem lui Dumnezeu mai degrabă decât omului. Pot apărea și alte situații de genul acesta, iar uneori credincioșilor nu le este foarte clar ce ar trebui să facă în asemenea momente. Când se întâmplă așa ceva, trebuie să strigăm la Dumnezeu pentru înțelepciune în situația respectivă și să manifestăm har și smerenie unii față de alții când apar diferențe de opinie legate de faptul că guvernul a mers prea departe și și-a depășit autoritatea.

În ceea ce privește aspectele pozitive, există exerciții spirituale și responsabilități care ar trebuie să ne solicite: *“Îndemn deci, întâi de toate, să facă cereri, rugăciuni...*

pentru toți oamenii – pentru împărați și pentru toți care sunt în poziții înalte, ca să ducem o viață pașnică și liniștită, în toată evlavie și demnitate” (1 Timotei 2:1-2). Ne rugăm pentru conducători “ca să putem duce o viață pașnică și liniștită”. Cu alte cuvinte, ne rugăm ca ei să poată menține pacea și ordinea, ca noi să ne putem continua viața și ca Evanghelia să poată fi răspândită fără piedici. Vă reamintesc faptul că Nero era împărat când Pavel a scris aceste cuvinte. În plus, ar mai trebui menționat că Nero i-a executat atât pe Pavel cât și pe Petru. Bineînțeles că el va răspunde înaintea lui Dumnezeu pentru nelegiuirea lui.

Când a fost pe pământ, Domnul Isus a predicat Evanghelia în liniște, vindecând pe bolnavi și eliberându-i pe oameni de sub puterea demonilor (Fapte 10:38). Unii din ucenicii Lui fuseseră (înainte de convertirea lor) “zeleți” (*sikarioi* în grecește; “oamenii pumnalului” sau asasini; de exemplu, Simon Zilotul) și își dedicaseră viața răsturnării conducerii romane din Iudeea. Însă Dumnezeu îi chemase departe de această viață. Hristos nu S-a amestecat niciodată cu Roma sau în politica acesteia. Din contră, a demonstrat chiar opusul, iar când dușmanii Lui au încercat să-L prindă în capcană pe acest teritoriu, El i-a îndemnat să fie supuși atât lui

Dumnezeu, cât și Cezarului (Matei 22:15-21). Ipocrizia dușmanilor lui Isus în sfera aceasta a fost șocantă și flagrantă – ei L-au condamnat chiar pentru acest motiv: că S-a răzvrătit împotriva Cezarului. Dar era o minciună. El n-a protestat împotriva nedreptății acestei acuzații false, ci mai degrabă *“S-a încredințat pe Sine Celui care judecă drept”* (1 Petru 2:23), iar Petru spune că trebuie să călcăm pe urmele Lui. Ironia nelegiuirii împotriva lui Hristos a fost că ei au cerut eliberarea lui Baraba care fusese condamnat exact pentru aceasta: răzvrătire (insurecție), așa cum citim în Luca 23:19.

litice, în special celor care distrug ordinea socială și pacea țării în care locuiesc. Ei trebuie să fie ambasadorii altei țări – a unei țări cerești și pline de pace, al cărei Rege va fi descoperit lumii la timpul potrivit, cu mare putere și glorie. Atunci va înțelege lumea în cele din urmă cum arată cu adevărat un guvern drept. Până atunci, fie ca noi să arătăm trăsăturile Împărăției lui Dumnezeu în viața personală și în adunările noastre: *“pentru că Împărăția lui Dumnezeu este... dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt”* (Romani 14:17)! Amin.

Brian Reynolds

Creștinii nu ar trebui să se asocieze niciodată unor mișcări po-

M-a impresionat mult o fotografie care a surprins tragedia și finalul unor vieți ome-nești. Una din milioanele de familii din Ucraina a încercat să fugă din calea războiului și să găsească un refugiu temporar în altă parte. Însă fuga lor a fost întreruptă brusc și violent de o explozie puternică, care le-a curmat viața. Mâini întinse spre cer, trupuri însângerate acoperite cu pături, iar alături, bagaje de mână, care n-au mai ajuns nicio-dată la destinație.

Nu avem voie să minimalizăm grozăvia unei astfel de tragedii, chiar dacă se aseamănă cu multe altele și se încadrează în tabloul grotesc al violenței și corupției omenirii. Mă gândesc însă la acele mâini rămase goale și deschise a neputință. Biblia spune că *“nimic n-am adus în lume și nici nu putem lua ceva din ea”* (1 Timotei 6:7). Strângem aprecieri, acumulăm diplome și depozităm bunuri; nu realizăm că mâinile pline de oferta unei lumi fără Dumnezeu vor rămâne goale în ceasul morții. Iar bagajele rămase la marginea drumului spre viață și libertate? Sunt doar bune intenții, vise năruite și planuri abandonate.

Orice om cu rațiune se pregătește temeinic înainte de a pleca într-o călătorie. Ne facem bagajele cu multă grijă și verificăm să nu uităm niciun obiect important. Chiar și cei care sunt obligați să fugă din calea războiului pentru a-și salva viețile încearcă să împă-

cheteze strictul necesar înainte de a-și părăsi locuințele. De ce nu ne pregătim oare și pentru viața de dincolo în care putem intra în orice clipă? De ce tot amânăm să ne facem bagajul “spiritual” pentru momentul în care vom părăsi lumea aceasta și ne vom întâlni cu Dumnezeu?

Acum mulți ani a murit Cineva tot cu mâinile întinse spre cer. Mâinile Îi erau străpunse de piroane adânci, dar suferința și agonia Fiului lui Dumnezeu pe crucea de la Golgota nu au fost în zadar. El este singurul Om care a ales să-Și dea viața (Ioan 10:17). El, care a trăit ca un străin în lumea aceasta, a murit pentru păcatele noastre, ca să ne aducă în familia lui Dumnezeu prin credința în El.

Destinația unui drum fără Dumnezeu nu este decât iadul, despărțirea veșnică de Cel care te iubește atât de mult, încât a dat totul pentru tine. Amânarea primirii salvării este arma diavolului și ratarea țintei finale.

A-ți pune încrederea în mâinile Salvatorului întinse către tine este cel mai înțelept lucru pe care îl poți face astăzi. Mâine poate fi prea târziu.

“Pentru că plata păcatului este moartea, însă darul de har al lui Dumnezeu este viață eternă în Hristos Isus, Domnul nostru” (Romani 6:23)

Alexandru Savu